SENTINELA

ANUL IV, Nr. 44
31 Octomvrie 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62.

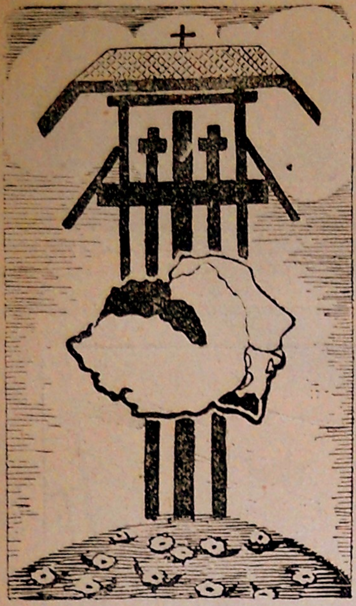
INTRAREA TRIUMFALĂ A LUI MIHAI VITEAZUL ÎN ALBA-IULIA

Acum 344 de ani, la 1 Noemvrie 1599, Mihai Viteazul îşi făcea intrarea în Alba-Iulia, în fruntea armatei sale de valahi îndrăzneţi, fiind primit cu capetele plecate de către unguri şi cu fruntea sus de fraţii ardeleni. Neînfricatul domn intra în Ardealul suferinţelor româneşti ca stăpân şi cuceritor, înfăptuind primul gând de unire al Românilor sub acelaşi steag, între hotarele Daciei Traiane. Visul de veacuri al ardelenilor se realiza prin intrarea triumfală în Alba-Iulia.

Acest vis s'a mai împlinit apoi după Războiul Întregirii, când Ferdinand I s'a încoronat tot la Alba-Iulia ca rege al tuturor Românilor.

Gândul unirii româneşti este astăzi mai viu ca niciodată, când pe tronul României se găseşte M. S. Regele Mihai I, nume sortit să repună ţara în drepturile străbune.

„SENTINELA"

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Bolșevicii în regiunile evacuate de germani

Nu trece o zi fără ca să nu sosească din regiunile evacuate de germani știri înspăimântătoare cu privire la regimul instituit de bolșevici în regiunile noui ocupate de ei. Populația, greu încercată până acum, trăește într'o stare de veșnică groază și caută să scape din ghiarele călăilor bolșevici, părăsind în urma ei toate bunurile pe care le posedă.

De săptămâni întregi mii și mii de persoane, cu copii cu tot, stau prin pădurile vecine și rare sunt acele care reușesc să se adăpostească în spatele liniilor ocupate de forțele armate germane. Intre timp, hoardele sovietice jefuiesc locuințele și incendiază localități întregi.

Inspectorul Vladimir Voycov, fugit din Roslavl, a reușit a veni în liniile germane, după 5 zile de drum. El a declarat că a avut prilejul să vadă crimele și teroarea răspândită pretutindeni de către detașamentele speciale ale N. K. V. D.-ului. Intre Smolens și Roslavl, declară acest refugiat, un număr de 54 localități au fost distruse de incendii în ultimele 15 zile. Un număr de cel puțin 6.000 de oameni au fost măcelăriți. Alți 1.800 de locuitori, printre care băeți de 14 ani și bătrâni, au fost înregimentați în „plutoane de corecție" și trimiși imediat pe front. Restul populației este trimisă spre răsărit, la muncă silnică

De ce luptăm în Răsărit!

1. Rusia, dușmanul de moarte al nostru

Rusia a fost și rămâne primejdia de moarte a României.

Este un adevăr pe care ni-l spune istoria pentru trecut și zilele noastre pentru prezent.

Ziua cea neagră din 28 Iunie 1940, când armatele bolșevice au invadat Basarabia și Bucovina-de-Nord, ne-o dovedește cu prisosință.

Zilele de 13, 14 și 15 Iunie 1941, când s'au ridicat peste 15.000 de fruntași ai vieții intelectuale și economice cu nevestele și copiii dela casele lor, spre a fi trimiși pe căile necunoscute ale Siberiei, Turchestanului sau Caucazului, ori să fie băgați în beciurile întunecoase ale N. K. V. D-ului, din Chișinău, Tiraspol și Odesa, ne arată mărturiile celor vii care plâng și astăzi cu lacrămi îndurerate soarta celor răpiți și duși de lângă ei.

Este un adevăr crud, dar așa este!

Cine oare ar vrea să se mai cutremure la gândul că la noapte va veni, mâine sau poimâine, sub călcâiul dominației Moscovei, mașina neagră să ridice pe unul sau pe altul, scump nouă și dus departe?

Acei care au cunoscut dela 28 Iulie 1940 până la finele lunii Iulie 1941, stăpânirea fără lege și credință a bolșevismului, cel mai abuziv regim cunoscut în decursul timpurilor, știu a ne spune mai bine cruda realitate.

2. Ce au făcut bolșevicii timp de un an în Basarabia și Bucovina de Nord?

Au dărâmat și spurcat bisericile, iar preoții au fost în cea mai mare parte deportați, dacă nu au putut să lepede rasa lor și să se ascundă prin păduri și alte sate îndepărtate, sub alt nume. Mulți din ei au fost schingiuiți ori băgați la închisori, pentru a îmbrățișa noul cult, așa numit al bisericii vii sau „jivismul" un amestec de învățături creștine cu idei comuniste patronate de actualul patriarh roșu, Serghie al Moscovei.

Au început a descompune familia și proprietatea individuală, preluând tot fructul muncii și agoniselii de atâția ani, pentru Stat și pentru bunul plac al comisarilor sovietici, însoțiți de o adevărată clică de femei fără rost, venite să comunizeze scumpa și frumoasa Basarabie și Bucovina răzeșilor și plăeșilor lui Ștefan-cel-Mare.

Dacă ei ne-au lăsat nouă petecul de pământ pe care s'au născut și au trăit, suntem datori să-l păstrăm pentru urmașii noștri. Avem datoria sfântă să îngrijim de mormintele străbunilor noștri, așa cum ei ni le-au lăsat nealterate dela Daci și Romani. Trebue să fim în stare a le transmite intacte copiilor noștri.

Au început să destrame limba și sufletul românesc, introducând în vieață preceptele comuniste, pentru a distruge libertatea, familia și munca personală.

3. Românii au rămas și vor rămâne în calea expansiunii ruse spre vest și sud-vest

Incă din trecut, strămoșii noștri au stat ca o stâncă de piatră în calea expansiunii ruse către Dardanele și Bosfor.

Dacă în trecut avalanșa rusă nu i-a putut clinti din loc pe străbunii noștri, uneori, neajutați de nimeni, decât de Dumnezeu, nici astăzi sovieticii, cu o credință nelămurită într'un „Dumnezeu comunist" neînțeles de ei, nu vor putea să ne calce în picioare, să treacă peste noi, pentru a merge mai departe.

Dumnezeu este cu noi. El a ocrotit pe străbunii noștri și ne va ocroti și pe noi.

Deci, cu Dumnezeu înainte, pe calea luptei apucată la 22 Iunie 1941, odată cu trecerea Prutului, pentru desrobirea fraților noștri din Basarabia și Bucovina.

4. Flecarii și svoniștii, la muncă nu la vorbă!

In lături cu flecarii și svoniștii!

Acei care propagă defetismul, făcându-se curieri inconștienți ai svonurilor perfide lansate de inamic, sunt nedemni de Țara lor și de morții care au rămas la trecerea Prutului, în Basarabia, pe Nistru, la Odesa și Sevastopol, până în întinsurile pustii ale Rusiei.

Noi, cei în vieață, atâta timp cât vom trăi, avem datoria să muncim și să luptăm pentru a salva neamul nostru dela pieire și nu să purtăm svonul auzit ieri, azi sau mâine, de colo până colo și să comentăm de ce s'a luat cutare și cutare măsură.

Acei care se tem, n'au dreptul la vieață.

Cei slabi de înger să tacă și să facă ce li se spune.

5. Continuăm lupta pentru salvarea României

Salvarea României Mari, în hotarele străbune, ne revine nouă, generațiilor de azi, tineri și bătrâni, hotărîrii noastre de rezistență și luptă, cumințeniei noastre, în muncă și așteptare.

Acesta-i temeiul sfânt al luptei noastre în Răsărit..

Continuăm lupta deci, cu armele și puterile noastre, pentru salvarea neamului și asigurarea pentru urmașii noștri, a unei vieți libere și tihnite, fără amenințarea zilei de mâine.

Căpitan **ION MAILAT.**

Scrisoare mamei

Scriu, mamă, din tranșee aceste rânduri,
Având răgaz să stau puțin pe gânduri
Și dorul eu să-l port pe drum departe;
De-aceea-ți scriu acum această carte.

Primit-am chiar aici trei cărți poștale,
Ce mi le-ai scris din lacrimile tale.
Eu te 'nțeleg prea bine, mamă dragă,
Dar când e țara 'n luptă nu-i de șagă;

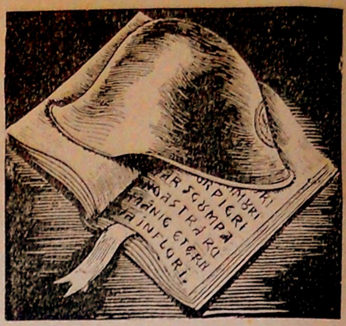
Așa că frânge-ți dorul și durerea
Și la icoană cată-ți mângâierea,
Că Dumnezeu cel drept tot nu mă lasă
Și voiu veni voinic, din nou, acasă.

Ne-om bucura în cântece și glume,
Mi-oiu face apoi și eu un rost pe lume
Și-oiu povesti oriunde mă voi duce,
Din lupta pentru Neam și pentru Cruce...

Va trece totul, mamă, cu credință,
Căci mergem tot mereu spre biruință
Și vor veni și zilele senine...
Când voiu fi iarăși, mamă, lângă tine...

Porni iar tunul.... deci, încheiu răvașul.
Un lucru doar să-l știe și vrăjmașul;
Că eu pe-aici îmi apăr bine glia
Și lupt ,că asta-mi e este datoria!

ION BATATURESCU

Ce nu știm noi...?

Ce nu știm noi despre credința noastră ortodoxă?

Adică: ce ar trebui să știe tot ostașul, *tot Românul?*

1. *Credința, creștină are vechime în țara noastră* din timpul Apostolilor *Domnului Hristos. Anume: Unul din cei doisprezece Apostoli, — sf. Apostol Andrei, — a predicat chiar prin* Dobrogea noastră.

2. *Și părțile celelalte ale țării noastre, au primit religia creștină,* chiar dela început. *Toate celelalte popoare din jurul nostru: Bulgarii, Rușii, Ungurii, Sârbii, — au fost creștinate mult mai târziu. Religia creștină, la poporul român, este mai veche decât la toți vecinii noștri.*

Noi, Românii, ne-am născut creștini.

3. *Poporul român a fost cu suflet marinimos,* îngăduitor, *cu toate neamurile de altă lege, cu care a viețuit împreună. Nu a asuprit pe nimeni pentru credința sa; toți au găsit la noi adăpost și ospitalitate.*

4. *Religia creștină, la poporul nostru s'a păstrat* curată, *fără nicio modificare, — așa cum a fost lăsată de Domnul Hristos și de sf. Apostoli.*

Numai acum, în zilele noastre, vrăjmași de ai țării, caută să aducă zâzanie și să ne slăbească credința, spre a ne distruge apoi cu totul. Aceștia sunt lupii îmbrăcați în piele de oaie; aceștia sunt sectanții care nu vor biserică, nu vor cruce, nu vor armată, nu vor Rege.

Tot Românul trebue să se ferească mai rău ca de ciumă, de astfel de vrăjmași.

5. *Creștinismul nostru nu a fost numai o credință în suflete, ci o credință arătată* prin fapte, *— o credință* vie.

Mulțime nenumărată de biserici, mănăstiri, spitale, școli și alte așezăminte au fost ridicate pe tot cuprinsul țării, din dărnicia creștinească a Domnitorilor, boierilor și poporului.

Tot Românul, tot ostașul, să fie dar mândru de credința sa ortodoxă și să țină la ea, *ca la sufletul său, ca la viața sa!*

Preot-maior ILIE DELEANU.

REFUGIAȚII ARDELENI în Casa Mareșalului

In București, pe strada Călărași Nr. 247, se află casa părintească a d-lui Mareșal Antonescu, casa în care a copilărit Conducătorul de azi al Statului român.

Astăzi se găsesc adăpostite în această casă, cinci familii de refugiați ardeleni, din diferite ținuturi, de grija cărora poartă Comisariatul General al Refugiaților ardeleni.

Românii de pe Someș, din Sălaj, din părțile Clujului sau din țara Oașului s'au întâlnit în Cetatea grijilor românești, sub acoperământul casei Mareșalului-Conducător. Toți sunt țărani, care și-au lăsat dincolo sapa și plugul în bătătură.

Cele cinci familii au fost așezate în casa Mareșalului din dorința d-nei Maria Mareșal Antonescu. In felul acesta, viața lor a fost ușurată, ca și a atâtor alți refugiați, ale căror răni sufletești au fost oblojite din voința și grija înaltă a Conducătorului.

Ardelenii știu cât de adânc răsunet găsește gândul lor în sufletul Mareșalului. De aceea, în casele și în inimile lor stă la loc de cinste icoana Mareșalului Antonescu, lângă care pâlpâe mereu candela nădejdii și rugăciunea lor.

Cuvântarea d-lui Mareșal la Craiova

La Craiova a avut loc Duminică, 24 Octomvrie, deschiderea „Săptămânii Olteniei“. Cu acest prilej, d-l Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, a ținut următoarea cuvântare:

Am ținut să fiu azi aci la inaugurarea „Săptămânii Olteniei“, pentru ca să arăt astfel grija și iubirea pe care o purtăm deopotrivă tuturor provinciilor românești

„Săptămâna Olteniei“ nu este numai prilej de mărturisire a unității românești și de cinstire a rostului Olteniei în vieața națională.

„Săptămâna Olteniei“ este o tradiție, pe care o începem azi aci, așezând obiceiul ca Statul și Guvernul să însuflețească tradițiile fiecărei provincii, să ocrotească și să unească particularismele naționale și să dea fiecărei regiuni istorice din vieața Neamului cinstirea ce i se cuvine.

Oltenia stă sub semnul ctitoriei boerilor craiovești și al luptei înoitoare a lui Tudor Vladimirescu.

Grijile unui Stat prăbușit cu granițele nedrept sfărâmate și cu poverile unui războiu greu, de dreptate și onoare românească, ne-au ațintit până azi răspunderea asupra provinciilor lovite de încercarea destinului și de frământarea Europei.

Azi, aci în fața morților, glorioși ai acestei provincii în memoria cărora mă închin cu pietate împreună cu dv. și cu tot Neamul Românesc de pretutindeni, mărturisesc unitatea indivizibilă a pământului românesc, voința noastră de a-l apăra și de a-l îngriji deopotrivă.

Precum și crezul nostru în împărțirea pământurilor și înfrățirea fiilor de pretutindeni al Neamului nostru, temelie pentru viitorul nostru oricâte cercări ar mai veni.

Oltenia a unit în trecutul românesc lupta Voevozilor, exemplul de credință al boierilor și munca îndârjită a olteanului din satele noastre.

Oltenia stă sub semnul de luptă al lui Mircea cel Bătrân și al lui Mihai Viteazul, care ne poruncește apărarea credințelor strămoșești și unitatea pământului nostru.

Oltenia a dat Țării contribuția de mucă și înfăptuiri a fiilor ei; tradițiile comerțului și sufletul nostru pentru comerțul românesc își găsesc în râvna răscolitoare și în munca neostenită a olteanului, un exemplu pe care trebue să-l urmeze toți, dacă vrem să fim stăpâni pe economia noastră, pe bogățiile noastre, pe comerțul nostru.

Alături de această viziune realistă a vieții, oltenii au știut să-și păstreze cu grijă monumentele trecutului lor, să-și adune în muzee mărturii ale trecutului românesc și ale obârșiei noastre dacoromane, unind astfel cu grijă spiritualul și tradițiunile, de practicul vieții economice.

Prin adunări, în capitalele provinciilor românești, noi trebue să creem un simț de mândrie și un îndemn de întrecere între particularismele, valorile și puterile fiecărei provincii românești, dând fiecăreia un sens istoric și o misiune națională

„Săptămâna Olteniei“ o inaugurăm într'un ceas de încercări grele.

Dar lupta pe care o dăm și strădania pe care o punem pentru unitatea Neamului nostru, își găsește în această tradiție tot o pildă de unire românească.

De aceea, de pe pământul de unde a plecat Mihai Viteazul în lupta lui românească și de unire a pământurilor noastre de apărare a creștinătății și a pământurilor românești, mărturisesc credința mea în dreptatea Neamului.

Chem încăodată la unire pe românii de pretutindeni, pentru a sluji Patria și Tronul

Și mărturisesc convingerea mea nestrămutată, că Neamul nostru care n'a cotropit niciodată pământ străin, n'a râvnit niciodată bunurile altuia, dar și-a apărat totdeauna cu credință și îndârjire tot ce a fost al său, își va vedea sforțările și misiunea lui de civilizație recunoscute

Iar românilor de pretutindeni, prietenilor și dușmanilor le mărturisesc de aci, de pe pământul Olteniei, voința noastră de a ne stăpâni destinul.

„Săptămâna Olteniei“ își începe azi mărturia ei de onoare românească și de cinstire a trecutului oltenesc, cu deplină încredere în viitorul Neamului.

PĂMÂNTUL

Noi nu voim pământul nimănuia,
Dar vatra, vatra noastră ne-o păzim
Și ne păzim credința, ca și graiul
Urzit în dulce viers de cheruvim.

Streinule, de ce ne ceri pământul,
Ce poartă 'n sânu-i oase de Cesari?
Pe plaiurile noastre crește pâine,
Dar cresc și mândri codri de stejari!

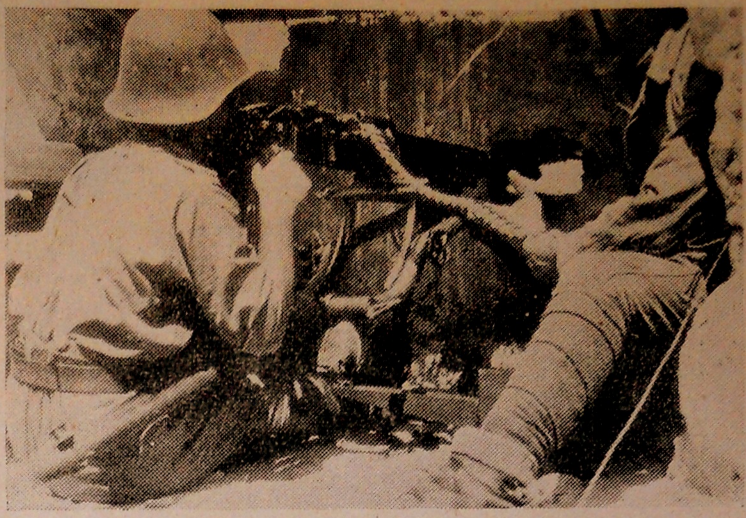
Din lapte și din miere și din struguri
De-ai fi cerut, cu milă ți-am fi dat,
Și ți-am fi dat învietoare apă,
Să-ți primenească sufletu 'ntinat.

De ce n'ai cerut aur? Datoria
Ne-ai fi plătit-o, poate, mai târziu...
Și lemne ți-am fi dat din codrii noștri,
Că poate-ți foloseau pentru sicriu.

Pământul însă, plămădit cu sânge,
Cu sfinte oseminte strămoșești?
Pământul ăsta e vieața noastră
Și n'ai atâtea vieți, ca să-l plătești!...

I. N. SORICU

Cuib de mitralieră românesc pe frontul din răsărit

Săptămâna Olteniei

Nu este, poate, o simplă întâmplare că marile serbări dela Craiova s'au desfășurat în preajma lui 1 Noemvrie, ziua istorică păstrată de 344 ani în străfundul inimilor românești, pentrucă atunci i-a fost hărăzit lui Mihai-Vodă să înfăptuiască cea dintâi întregire a neamului, intrând triumfător în Alba-Iulia.

Duhul neînfricat al viteazului oltean continuă să trăiască în Cetatea Banilor, deasupra mărturiilor dacoromane, continuându-se în sufletul strănepoților prin aspra poruncă a luptei împlinite fără șovăială pentru apărarea ogorului și dreptului strămoșesc.

Oltenia lui Mihai-Vodă și a viteazului Baba Novac; Oltenia lui Tudor și a vijelioșilor săi panduri, își duce tradiția sub semnul energiei românești și a unității naționale.

Din Oltenia se revarsă în fiecare an ceata tinerilor curagioși și întreprinzători, străbătând ca un izvor limpede și inviorător, prin bălțile înstrăinate ale comerțului nostru și, tot de acolo, ne vin jocurile călușarilor și doinele cele mai frumoase, pline de aleanul străbun.

Această provincie din dreapta Oltului, mândră de trecutul ei, a vrut să înfățișeze țării bogata sa zestre sufletească și roadele care stau în cuprinsul ei și de aceea a deschis zilele trecute o „Săptămână a Olteniei“, la care a luat parte tot ce are Statul mai ales, dela Mareșal până la ultimul sătean.

A fost Dumineca trecută, la Craiova, o adevărată sărbătoare, la care s'au alăturat frați de pretutindeni și, mai presus de toate, a strălucit cerbicia oltenească.

In afară de expoziții și operele culturale și artistice, evenimentul de seamă l-a constituit Congresul general al Căminurilor Culturale din țară. Incă din revărsatul zorilor au sosit în capitala Olteniei câteva mii de căminuri din toate unghiurile românești, în frunte cu preoții, învățătorii și cărturarii satelor.

Sub razele prietenoase ale soarelui de toamnă se îmbinau ca într'o poveste albele cămăși naționale ale bărbaților, cu fotele aurite ale femeilor. Săteni din toate ținuturile țării și-au dat întâlnire în fața Palatului Administrativ din Craiova, îmbrăcați în vesminte de sărbătoare, întrecându-se în mândrețe și voie bună.

Oltenia a cunoscut, timp de 7 zile, o deosebită atenție din partea publicului, iar cuvântările ce s'au rostit, au fost o dreaptă răsplătire pentru truda ce și-a dat ca să primească în cuprinsul ei atâția oaspeți aleși.

S'a văzut, cu acest prilej, că urmașii Domnului Tudor ard cu aceeași tărie la focul sfânt al dragostei de țară, și după cum pe frontul din răsărit regimentele de olteni au fost în frunte, și pe tărâmul cultural și artistic nu se lasă mai prejos.

Săptămâna Olteniei a vrut să fie o icoană adevărată a sufletului oltenesc și a reușit să fie ceva mai mult: o pilduitoare lecție de iubire de Neam, de Rege, de Conducător; o puternică afirmare în forțele Neamului și în biruința drepturilor noastre veșnice.

I. VALERIAN

Propaganda ȘOAPTELOR

Se găsesc printre noi oameni care nu pot trăi fără să flecărească. Simt parcă o nevoie arzătoare să te ia prietenește la braț, să te ducă undeva într'un colț mai ferit de ochii lumii și să-ți spună, în șoaptă, ce au mai auzit și cam ce cred ei că s'ar mai putea întâmpla.

Unii sunt oameni în toată firea,

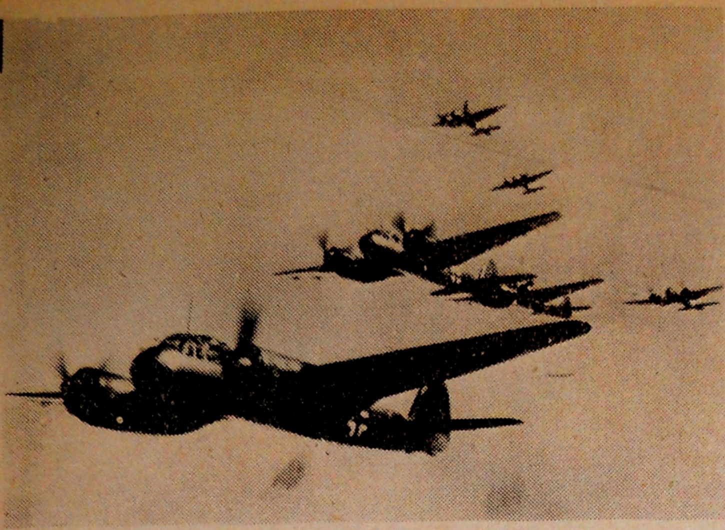
Alții, ca vai de ei, vorbesc despre probleme în deslegarea cărora n'are ce căuta mintea lor puțină, încât te fac să pufnești în râs. Ba, de cele mai multe ori îi compătimești, dacă bine înțeles îți poți stăpâni revolta.

Mai sunt însă printre ei și oameni cu sufletul ticăloșit, care poartă pretutindeni minciunile, cu un scop bine stabilit. Oameni care au tot interesul să clatine gândurile, să macine încrederea.

Aceștia sunt mai periculoși. Ei trebuesc priviți și tratați așa cum sunt: dușmanii neamului nostru. Fiindcă numai un dușman poate să răspândească svonuri îngrijorătoare într'o vreme când se cer brațe oțelite și suflete bărbătești.

Spre nenorocul lor, cuvintele acestea pline de otravă au rămas și vor rămâne mereu fără nicio urmare. Poporul român a dus, în sbuciumata lui existență, răsboaie nenumărate și deosebit de grele. Și dacă din fiecare bătălie victorioasă am tras noui învățăminte în arta războiului, nu e mai puțin adevărat că, am mai învățat și altceva: știm că, în asemenea vremuri grele, se ivesc indivizi străini de aspirațiile românești, care încearcă pe toate căile să ne slăbească frontul intern, frontul din a doua transee. Ii cunoaștem. Sunt vrăjmașii de totdeauna, cărora le vom opune oricând dârzenia noastră legendară și încrederea de totdeauna în victorie.

T. C.

Avioane germane de luptă într'un sbor de exerciţii deasupra Norvegiei de Nord

SUFLET DE ROMÂN

Mijloacele de care se serveşte propaganda bolşevică, sunt atât de străvezii, încât îţi dau convingerea că sunt cusute de un meşter care nu ştie să ascundă aţa albă şi proastă, pe care o foloseşte în lucrătură.

..Se stie că în ofensiva de iarnă a bolşevicilor, puţini au scăpat cu vieaţă dintre cei care au căzut în mâinile lor. (Şi... aceştia au fost păstraţi cu tâlc, pentru timpul cât vor avea nevoie să se folosească de ei).

Ostaşii povestesc scene pline de sălbătăcie, săvârşite de bolşevici împotriva celor ce cădeau în mâinile lor.

Aşa de exemplu: îi desbrăcau, îi legau de pomi şi aruncau apă pe ei, pentru ca să îngheţe, în vântul tăios al stepei. Sau, aşa desbrăcaţi, îi aruncau pe tancuri şi făceau virajuri cu ei până ce morţi cădeau în zăpada prăfuită. Atunci tanchiştii bolşevici, desăvârşeau opera, trecând peste trupurile lor îngheţate. Iar zgomotele şenilelor se amestecau cu vaietul sinistru al oaselor ce trosneau înfiorător.

Puţinii care au avut norocul să.... „scape", (aşa cred ei), din captivitatea bolşevică, au fost lăsaţi înadins să evadeze, după ce timp de 7—8 zile îi hrăniseră împărăteşte şi le dăduse un confort deosebit.

Prin asta bolşevicii sperau că aceştia, odată ajunşi în contact cu camarazii lor, vor spune lucruri extraordinare despre... „raiui prizonieratului" la bolşevici. Mintea ascuţită a ostaşului român însă, a prins imediat această... scamatoric bolşevică şi... înşelăciunea n'a prins.

Pe unii dintre camarazii lăsaţi cu vieaţă, bolşevicii îi folosesc la megafoanele din linia frontului, unde sunt siliţi, sub pedeapsa binecunoscutei... împuşcături în ceafă, să ne spună nouă câtă... fericire ne aşteaptă dacă ne predăm armatei roşii

Dar... chiar sub ameninţarea revolverului, camarazii care trăiesc sbuciumul sufletesc de a ne minţi în fiecare seară, nu pot să strecoare din când în când şi câte o vorbă plină de înţeles, care spulberă deodată toate minciunile precedente

Am ascultat într'o seară această propagandă rusă, făcută prin gura unui nefericit camarad. După ce ne-a umplut capul cu toate câte i se scrisese... „interpreta" pe hârtie, în încheiere, camaradul, care nu-i poate minţi pe cei de aici. adăugă: „Spuneţi lui... Mutu dela Manutanţă, că aici avem pâine foarte bună.., sau..., spuneţi şi camaradului... „Aiurea", cum şi lui... „Orbu din Brăila", că trăim foarte bine şi... să caute să vină şi ei cât mai curând aici.

Pe lângă acestea, întreaga expunere e plină de nuanţări de ton şi accente ale punctuaţiei, care reuşesc să ne arate contrariul celor ce e forţat ei să spună acolo, Şi... desigur că interpreta de alături este de cele mai multe ori o jidoavcă, ce nu cunoaşte nici nuanţările de vorbire ale graiului nostru şi nici termenii ca: „mutu", „orbu", „aiurea", etc., aşa încât... bietul românaş de acolo face şi voia călăilor ce stau ameninţători la spatele lui şi-şi serveşte şi ţara, făcându-ne să înţelegem adevărata stare de lucruri a bolşevismului, bună numai pentru personagiile născocite de ironia şi inteligenţa poporului nostru

... „Să i-o spui lui Mutu", sau... „aiurea", sunt vorbele pe care le trânteşte oricine în nas, atunci când vrei să-i vinzi... „gogoşi". Sau... „A găsit orbul Brăila", îţi spune oricine, când te faci că nu cunoşti anumite lucruri. Ceea ce vrea să însemne că.. „Trebue să fii orb, ca să nu vezi care e adevărata stare de lucruri din haosul bolşevic"...

Ostaşii noştri, care stau dârz pe aceste poziţii, adesea foarte apropiate, înţeleg vorbele spuse de spicherul ce lucrează sub teroare şi după fiecare mărturisire indirectă, o explozie de râs se revarsă peste întreaga poziţie. Şi fără să vreau, gândul mă poartă în urmă, către... „Ostaşul lui Ţepeş", care spune cu mândrie că nu poate mărturisi nimic, chiar de ar fi tras în ţeapă, întru cât aci el moare ca luptător, însă, în cazul când va face destăinuiri, va pieri în ţeapa lui Vlad, ca trădător.

Câtă asemănare între „ostaşul" de atunci şi... spicherul improvizat de acum!...

Vremurile se schimbă, metoda şi tehnica războiului de asemenea, numai sufletul românului rămâne acelaşi: iubitor de Ţară şi Neam

Sulocot. rez. D. BUNESCU

Români

De va să vină ca'n trecuturi.
Mulţime de năvălitori
Rămâne-vom ca piatra'n vaduri,
Aici, Români nepieritori..

Şi toţi ce vor să ne răpească,
A noastră scumpă răzăşie
Ca pleava vor sbura sub focul
Românilor în bătălie...

Vom sătura de lăcomie,
Pe cei care ne cer pământ
De vor voi să ne răpună,
Le vom săpa la toţi mormânt...

De vor să vină cât nisipul,
Din stepe neamuri de păgâni
Vor amuţi sub arma noastră..
Noi. vom rămâne'n veci Români!

GH. POPESCU

Eroul căpitan Radu Horaţiu

MOTTO:

Aici în lumea noastră, viaţa nu ne mai aparţine, ba pot spune ceva mai mult că nimeni dintre noi nu se mai gândeşte la ea.

O singură preocupare, O singură dorinţă, inamicul şi victoria alături de trupa noastră de care suntem legaţi în viaţă şi moarte, în bucurie şi lacrimi.

(Din scrisoarea d-lui General de Divizie Radu Nicolescu-Cociu, comandantul unei divizii de infanterie, ce luptă pe front, adresată mamei eroului căpitan Radu Horaţiu, căzut în ziua de 25 Septemvrie 1943).

Destinul a vrut ca rândurile căpitanilor eroi, ale căror suflete au trecut de mult în Olimpul zeilor protectori, să se mai îngroaşe cu unul: Căpitanul erou Radu Horaţiu.

Fusese în concediu 25 zile să-şi vadă pe cei dragi.

Reîntors în după amiaza zilei de 24 Septemvrie, căpitanul Radu Horaţiu, nu dă ascultare rugăminţilor camarazilor săi de a se odihni o noapte, ci ca un vârtej pleacă pe poziţie, la compania sa iubită.

— „Am auzit în ţară, — ne spune căpitanul Horaţiu, — că divizia noastră este angajată în grele lupte. Imi venea foarte greu că nu pot fi şi eu lângă camarazii şi ostaşii mei cei dragi, să împart cu ei şi mizeriile dar şi bucuriile victoriilor. Consideram ca o dezertare să stau departe de bubuitul tunului şi de ţăcănitul mitralierelor, pentru care mi-am ales cariera armelor".

Aşa ne-a vorbit căpitanul Radu la întoarcerea lui din concediu. Ne-a spus că şi-a găsit mama sănătoasă, pentru care este foarte fericit, şi că s'a logodit.

A doua zi dimineaţa, 25 Septemvrie, căpitanul Radu Horaţiu, mândru că se găseşte în fruntea companiei sale din nou, a pornit la atac, contra duşmanului care-şi masase forţe, într'o poziţie fortificată.

Incă înainte de revărsatul zorilor, artileria românească, împreună cu tot armamentul greu al companiei, a început să deslănţue un foc viu asupra liniei duşmane. Curge peste inamic ploaia de gloanţe şi obuze; unele numai chiuie, altele urlă, răspândind panică în rândurile vrăjmaşe.

Bolşevicii desmeticiţi au început şi ei să tragă; prin vijelia obuzelor îşi făcea loc şuerător clănţănitul mitralierelor. Nu există palmă de pământ nescormonită, de proectile, nu eistă părticică de văzduh nespintecată de gloanţe.

Dar ce contează... Căpitanul Radu Horaţiu e vesel că se găseşte din nou în mijlocul vitejilor săi, iar vitejii sunt mândri că le-a venit din nou comandantul.

In acest sgomot infernal şi în acest dans al morţii, căpitanul Radu Horaţiu, se gândeşte o clipită numai la mama lui cea dragă şi la logodnica lui iubită. Din gropile lor, băieţii lui, cum le spunea adesea, încrezători că şi de data aceasta, el, comandantul, îi va duce din nou la izbândă, strâng mai puternic patul armei, şi aşteaptă cu încordare porunca căpitanului.

Căpitanul Radu Horaţiu, şi-a strâns mai bine casca pe cap, şi-a strigat:

— „După mine băieţi!"

Ca nişte fantome, băiţii au pornit la atac. Inaintarea este grea căci grindina de gloanţe şi brandt-uri nu mai încetineşte. Pericolul e mare, moartea pândeşte la fiecare pas. Sub focul ucigător al companiei, duşmanul fuge în dezordine şi băieţii aleargă după el.

Căpitanul Radu Horaţiu, era tot în frunte. Dar trebuia, ca o asemenea izbândă să fie şi de data asta scump plătită, fiindcă, întotdeauna, biruinţa noastră naţională a fost nedespărţită de jertfe.

O schijă nemiloasă a sfredelit pieptul acestui vajnic luptător. El s'a prăbuşit ca un vultur răpus în mijlocul bravilor săi ostaşi.

Inainte însă de a trece în falanga nemuritorilor, căpitanul Radu Horaţiu, a mai putut să strige: „spuneţi mamei mele şi logodnicei mele, că o moarte mai frumoasă, ca asta nu aşteptam; să fie mândre de mine, iar vouă dragi ostaşi, vă ordon: răsbunaţi-mă".

Şoimii companiei, muţi de durere, au ascultat dorinţa-poruncă a căpitanului lor şi l-au răzbunat, de oarece până seara, nici un bolşevic n'a mai rămas în viaţă...

Aşa s'a stins din viaţă cu faţa spre răsărit, viteazul dintre viteji căpitanul Radu Horaţiu. Jertfa lui va împlini un nou destin românesc.

De acolo din cer, el ne îndeamnă mereu... înainte...

Fapta lui constituie un exemplu viu de imitat pentru noi şi pentru generaţiile viitoare.

Căpitanul Radu Horaţiu, prin moartea lui, a mai pus o piatră lângă celelalte pietre pentru noul altar al ţării. Prin moartea lui vom învinge, şi cu noi va învinge civilizaţia, umanitatea şi Dumnezeu.

Slt. rez. IONEL PĂTURESCU

Mult stimată Doamnă,

Ceea ce eu trebue să vă anunţ este peste puterile unui părinte de suportat. Totuşi nu pot trece cu vederea anumite fapte ce trebuesc ştiute de d-voastră, şi cu care eu mă mândresc, mândrie ce trebue să revină şi d-voastre. Aci în lumea noastră viaţa nu ne mai aparţine, ba pot spune ceva mai mult, că nimeni dintre noi nu se gândeşte la ea. O singură preocupare, o singură dorinţă, inamicul şi victoria alături de trupa noastră de care suntem legaţi în viaţă şi morate, în bucurie şi lacrimi.

Aşa a fost fiul d-voastră căpitanul Radu Horaţiu, care s'a stins în ziua de 25 Septemvrie 1943, ca un erou, în mijlocul soldaţilor săi dragi.

Abia întors din concediu, în după amiaza zilei de 24 Septemvrie a. c., vesel că şi-a văzut tot ce avea mai drag, în culmea fericirii că îşi găsise inima aleasă ce urma săi fie soţia, n'a putut fi reţinut de nimeni nici o secundă. Vocea companiei sale îl chema în mijlocul ostaşilor săi dragi, ce fuseseră văduviţi o lună de absenţa sa. Nu vedea decât mâinile întinse ale soldaţilor săi ce-l implorau să vină imediat în capul companiei sale, pentru a-i duce la biruinţă.

Rugămintea lor a fost ordin pentru căpitanul Radu Horaţiu, şi chiar în ziua sosirii din concediu îşi reia locul în delirul soldaţilor săi pe care îi iubea şi în care îşi pusese toată nădejdea că nici un sacrificiu nu va fi de ajuns pentru a ne păstra onoarea de ostaş.

In dimineaţa de 25 Septemvrie 1943, în capul unităţii sale, cade ca un erou, străpuns de schije, plâns de toată compania, de tot batalionul, de tot regimentul, de toată divizia, unde era apreciat ca ofiţer de înaltă ţinută morală.

Dumnezeu a vrut să completeze lista cu încă un erou.

Intre durerea şi mândria d-voastră de a fi dat ţării un erou, vă rog să găsiţi nota justă a mângâierii.

In numele ofiţerilor, subofiţerilor şi ostaşilor, vă rog, să primiţi, cele mai respectuoase condoleanţe, asigurându-vă că el va rămâne pentru totdeauna în inimile noastre, ca o lumină vie, ce ne va arăta calea răzbunării şi a victoriei.

Comandantul Diviziei ....Inf.
General de Divizie, RADU NICOLESCU-COCIU.

30 Septemvrie 1943

EROUL DELA MOLDOWANSCOJE

Căpitanul Lăzărescu Dumitru, a fost cel mai brav dintre bravi și cel mai viteaz dintre noi — spun soldații din compania sa — Leul din jungla de baionete a Tabakului — spun camarazii de luptă din Batalionul II, iar comandantul regimentului, în semn de profundă admirație, pentru vitejia sa fără de seamă, l-a denumit „Eroul dela Moldowanskoje", ca fiind prototipul eroilor care s'au bătut acolo cu puhoiul bolșevic.

Iată cum s'au petrecut faptele:

Compania căpitan Lăzărescu ocupa poziția întărită dintre sectorul batalionului nostru și sectorul unui regiment de vânători germani având cele trei plutoane eșalonate: plutonul 2, de sub conducerea sublocot. Milea Eremia, era cel mai înaintat către poziția bolșevică, formând un punct de sprijin; plutonul 3, al sublocot. Mihalache Ion, pe aceeași linie cu batalionul; iar plutonul 1, al serg. major Petre Gheorghe, era în spate, cu rezerva.

Căpitanul Lăzărescu își așezase postul de comandă între plutoanele 1 și 3.

In ziua de 7 August, bolșevicii deslănțuesc marele atac, printr'o pregătire puternică de artilerie. Numai în sectorul batalionului nostru, atacară, în forță, cu 25 de care de luptă, sprijinite de infanterie, socotită la 4—5 batalioane.

Primul șoc l-a primit punctul de sprijin al sublocot. Milea Eremia, care a rezistat eroic întregului tăvălug de foc, timp de o oră.

Rușii își masau forțele peste tot frontul.

Duelul artileriei, precum și vijelia de obuze, de brandt-uri, de grenade și arme automate, care se trăgeau de o parte și alta a poziției, determină pe căpitanul Lăzărescu să-și întărească plutonul sublocot. Mihalache, cu plutonul de rezervă al serg. major Petre Gheorghe și cu grupul său de comandă. Compania astfel refăcută și întărită pe prima linie, rezistă atacului înverșunat al bolșevicilor, care de data asta, pe lângă concursul tuturor armelor de foc, îl mai aveau și pe al aviației.

Urgia acestui foc nemai întâlnit, care întrece în violență orice închipuire, rărește grupurile vecine germane, silindu-le să se replieze pe o linie înapoi, bine consolidată.

Căpitanul Lăzărescu, cu cele două plutoane rămâne mai departe neclintit pe poziție, în ploaia gloanțelor, care de data aceasta, vin nu numai din față, ci și din flanc.

In timpul nopții, inamicul încearcă încercuirea companiei, dar este respins cu pierderi grele. Atacuri și contraatacuri nenumărate se dau de inamic pentru ocuparea tranșeului acestei companii.

Zorii zilei, găsesc pe dorobanți stăpânind poziția cu dârzenie.

Din nou, bolșevicii atacă cu forțe întărite Valea Tabakului hăue și cerul hurue să se spargă. Inamicul pătrunde adânc în sectorul vecin german. Puternice infiltrațiuni bolșevice din această pungă, atacă sectorul companiei căpitanului Lăzărescu, din flanc și din spate. Dorobanții rezistă eroic, prin lupte corp la corp, care se dau între grupuri izolate și încercuite.

Căpitanul este argint viu, peste tot locul; trece la mitraliera sergent Colesca și trage în puhoiul năvălitor toate benzile de cartușe; aleargă la pușca mitralieră a caporalului căzut Stancu Ilie, și când bolșevicul caută să pună mâna pe piesă, căpitanul o salvează, în ultimul moment, doborându-l cu pistolul automat. Trage ultimul încărcător, Orice clipă este prețuită.

In înfrigurările acestor clipe, vede grupa serg. Oanca că este amenințată. Căpitanul se repede la împrospătătorii piesei și aduce în spate singura ladă de muniție ce mai rămăsese. Alături de ei aruncă grenade. Prin fumul exploziilor, se pot desluși cioturi de arme, care sboară prin aer, bucăți de carne, asvârlite, trunchiuri retezate care cad, gem, scrășnesc din dinți.

E un infern, o învălmășeală cruntă. Căpitanul e rănit, în înfierbințeala luptei nici nu observă. Se bate mai departe. Imbărbătează oamenii, aleargă acolo unde pericolul e mai mare, acolo unde luciul baionetei s'a înegrit de sângele închegat, acolo unde pârâe țestele păgâne.

Se urcă îndrăsneț pe parapet, pentru a-și da seama de situația companiei. Peste tot este o încleștare. I se raportează că a căzut comandantul batalionului. Ia comanda și regrupează forțele. Brandt-urile sunt adunate și puse din nou în bătae. Primele proiectile le trage el, pentru a regula tragerea în grosul bolșevicilor.

Tunurile noastre anticar amuțiseră și ele. Se repede într'acolo. Servantul rănit și el, se căznea să tragă un proiectil în tancul de pe clinul dealului.

Căpitanul Lăzărescu îi aduce proiectilele lângă el și le introduce în mecanism. Sergentul reglează și încearcă să tragă. Puterile îl părăsesc. Mâna stângă îi este zobită și sângele care țâșnește din arteră, îl împroașcă la primul efort. Trage căpitanul. Tancul e incendiat.

Din nou aleargă la companie prin ploaia de gloanțe și aduce către tun câțiva pușcași, pe care îi lasă ca servanți și împrospătători tunarului sleit de puteri.

Sprijinit de focul brandt-urilor și al tunului anticar, precum și de câteva arme automate, căpitanul Lăzărescu își dirijează oamenii pe grupe, pentru a se replia pe linia 2-a.

Rezistența eroică a companiei căpitan Lăzărescu, cât și a companiei căpitanului Zeldea Dumitru — care s'a opus năvalei, tot atât de eroic — a dat posibilitatea, în acest interval de timp, trupelor germane, să-și apropie rezervele pentru a porni la contra-atac.

Bravii dorobanți pornesc, cot la cot cu camarazii germani, la contra-atac. După lupte dârze, atacul reuși în plin și bolșevicii sunt scoși din pungă. Pierderile inamicului în oameni și armament sunt considerabile. Numai în sectorul companiei dorobanților sunt împrăștiate peste 4—500 de cadavre.

Bolșevicii reacționează prin atacuri repetate. Poziția reocupată de vitejii dorobanți este ținută cu dârzenie. Orice sforțare bolșevică e zadarnică.

La ultimul contra-atac, căpitanul Lăzărescu se întrecu pe sine. Ostașii electrizați își urmează comandantul, prin vijelia oțelelor, orice ar fi.

Din exemplul lui, din vitejia lui, din eroismul lui, ostașii au învățat să se bată și bolșevicii știu cum luptă acești eroi culeși din legendă.

In toiul luptei pentru respingerea inamicului, în plin atac, un proiectil lovește trupul eroului.

Nu vrea să se evacueze, nu vrea să-și părăsească camarazii în plină luptă. Voiește să moară pe poziție, în mijlocul lor. Puterile îl părăsesc. Brancardierul îl evacuă la ambulanță.

Târziu, când focurile se liniștiră, și când din viforul luptei ostașii se întorc victorioși din contra-atac, căpitanul află că rușii au fost respinși din Valea Tabakului.

Pe fața crispată de durere, îi flutură un zâmbet. E zâmbetul victoriei, e zâmbetul satisfacției împlinirii datoriei, e zâmbetul celui căzut cu trupul sfârtecat, dar cu inima și sufletul invingător.

„Eroul dela Moldowanskoje" este pilda cea mai vie de vitejie și de sacrificiu sublim, împins până la jertfă.

Serg. t. r. GREGORIAN MIRCEA

Lungi șiruri de tancuri românești se îndreaptă spre front

INDEMN

Haideți fraților Români! peste zări în Răsărit,
Glasul desrobirii țării, în aripi cu zurgălăi,
Trage iureșe-avântate peste munți și peste văi;
Haideți fraților Români! ceasul nostru a sosit.

Inarmați cu crucea'n piepturi și cu sabia în mână,
Visând desrobirea crucii și dreptatea pe pământ,
Au pornit vitejii noștri zidind veșnic jurământ:
Să învingă sau să moară pentru țara lor română.

Dăruiți din vremi bătrâne, cu virtute și dreptate,
Din avântul nostru crâncen am zidit în veșnicie
Cea mai mândră țară 'n lume, scumpa noastră Românie;
Noi înfigem astăzi steagul pe meleaguri depărtate.

FANE GEORGE PAJIȘTE

Serg. Ștefan Ioan salvează viața a 5 camarazi

Suntem în dimineața zilei de 26 Iulie. Atacul rusesc asupra pozițiilor noastre a început încă din zorii zilei. Ai noștri au contraatacat, sovieticii au revenit la atac, dar năvala lor desordonată s'a topit din nou în fața zidului de Vânători de Munte.

..Malaja-Bielosioika, Sevastopol, Capela, și alte atâtea năvalnice iureșuri i-au învățat pe acești oameni să-și cunoască adversarul. Lupta din piscurile Noworossiskului nu-i mai sperie. Au devenit adevărați profesioniști ai războiului, căliți și întăriți cum sunt, după atâtea acțiuni în care au săltat faima Vânătorilor de Munte români pe culmi către care puținor armate ale lumii le dat a năzui. . .

Inclestarea devine aprigă. Sunt lupte corp la corp. Baionetele încep să-și fulgere tăișurile de oțel prin aerul îmbâcsit de fumul obuzelor. Mormane de leșuri, încurcă pasul luptătorilor noștri. Bolșevicii vin puhoiu. Armele automate seceră din plin rândurile lor

Sergentul Ștefan Ioan din Compania 3-a, născut prin împrejurimile Pietrei Neamt, aleargă ca ieșit din minți, încurajându-și oamenii, trăgând, isbind, după cum nevoia și situația o cer. Lupta îl înfierbântă. De moarte el a învățat de mult să nu se mai sperie: „La ce bun — spunea el cu câteva zile înainte să fugi de ea? Este oare mai frumos să mori acasă ca babele, decât aici unde, măcar, poți arăta de ce ești în stare?

Dar iată-l oprindu-se. O tufă ce-i stă în față îi oferă o bună protecție, lăsându-i totuși destul câmp de vedere pentru ceea ce urmărea el. Așteaptă puțin, se încordează. Privirea nu i se mai deslipește după ceea ce pare că el singur ar fi văzut

In sfârșit: ca o săgeată, țâșnește din spatele tufei. In față i se află un grup în care ochiul lui a putut distinge cinci camarazi români. Acum îi recunoaște. Trei sunt chiar din plutonul lui — cu unul a și făcut armata de recrut — iar ceilalți doi sunt dintr'o companie cu el. Toți cinci sunt desarmați. Rușii care-i înconjoară vor să-i îndrepte către liniile lor.

Pistolul mitralieră a sergentului Ștefan Ion începe să țăcăne. Primul rus ce se găsea în fruntea grupului, cade. Al doilea și al treilea la fel. Zăpăceala în rândurile lor este de nespus. Românii își dau seama că sunt sprijiniți. Iatăi de gât cu bolsevicii. Au uitat că nu au arme.

O scurtă învălmășeală alte câteva gloanțe și încă un rus a căzut. Bolșevicii rămași în viață pornesc în goană spre liniile lor. Un singur glonț n'au putut trage, un singur prizonier n'au putut duce. Și doar fuseseră zece, puși să escorteze cinci.

— „Bine mă Ghiță, vrei să mă faci de râs?" îl mustra blând, sergentul, pe cel cu care făcuse armata. Atâta și-a îngăduit să vorbească.

Lupta continuă, iar el nu se oprește lângă tufă decât pentru a-și salva camarazii. Rostul său este între luptătorii care, între timp, se îndepărtaseră urmărind puhoiul blestemat. Intr'acolo alerga și el.

Sergent t. r. CRUDU ȘTEFAN

Tunul anticar în așteptarea monstrului de oțel bolșevic

Românii înfruntă un dușman înzecit

Satul Sup-Ssek este așezat undeva într'un colț al Cubanului pierdut între dealuri golașe. Casele sunt mici, albe, cu acoperișurile în parte de lemn mâncate de putreziciune și sărăcie, de formă neregulată. In bătaia soarelui darnic, strălucesc toate de lumină. Ceva mai încolo, o pată albăstrie, de un nespus farmec, se odihnește sub un bot de deal: apele Mării Negre.

Dacă ai curiozitatea să te urci pe unul din dâmburile ce sunt împrăștiate pretutindeni ca niște dune, ai să vezi un orășel, care se întinde până la dantela mării tremurată uneori de vântul care aici se plimbă în voe: Anapa, pe care a luat-o în iureș cavaleria noastră.

Din loc în loc, la marginea drumului sau chiar pe înălțimi, stă câte un tanc sau o țeavă de tun bolșevic cu gura sfâșiată

In aceste locuri am găsit, pentru scurt popas o unitate de cavalerie. Ostașii își vedeau liniștiți de treburile lor. Chipurile le erau înnegrite de vânt și lupte și în ochii lor se putea observa neînduplecata hotărîre de a nu se opri din drum în fața piedicilor.

Intâlnirea cu căpitanul Radu Anineanu m'a bucurat nespus de mult. Nici nu-ți vine să crezi că omul ăsta, atât de liniștit, a fost în stare să ducă una din cele mai disperate lupte și să smulgă inamicului pentru cavaleria noastră, o victorie grandioasă

Intr'o zi, rușii sprijiniți de tancuri și aviație dau un atac puternic cu o brigadă și reușesc să străpungă poziția unui regiment de Roșiori. In fața presiunii bolșevice, unitățile noastre sunt silite să recurgă la o acțiune imediată. Totuși avantajați de vreme și cu mult superiori ca număr, rușii împing spre ferma Makartet, apoi Novo-Alessievka.

In fața valului inamic, regimentul de roșiori purtat este nevoit să angajeze lupta Tot acum, pe flancul stâng al acestui regiment se repliază, metodic, un escadron, pe unde bolșevicii au început presiunea.

Dar localitățile care sufere atacurile inamice sunt: Azowskaja-Severskaja. Pe aici, nu numai infanteria inamicului caută să atace pozițiile noastre dar și aviația inamică.

Atacul brigăzii inamice este oprit timp de câteva ore. Un batalion german intră cu toate forțele în luptă, contra atacă flancul stâng bolșevic cu scopul de a relua poziția din ajun.

Intr'adevăr, până în după amiaza zilei, jumătate din vechea poziție este recâștigată. Datorită focului concentric al armelor româno-germane, se închide golul din linia întâia, astfel că două batalioane rusești rămân în spatele nostru. Inamicul nu-și dă seama de noua situație și se pregătește să înainteze, dar focul artileriei noastre îi taie orice posibilitate de acțiune.

Obiectivul principal al rușilor rămâne tot Azowskaja și Sewerskaja. Aproape toate rezervele lor sunt băgate în luptă numai să cucerească aceste sate, care prin așezarea lor dominantă deschidea drum unui șir de operațiuni favorabile pentru ei.

După o pregătire violentă de artilerie, rușii năvălesc la atac, dar apărarea regimentului de roșiori purtat rămâne intactă, toate atacurile de front inamice fiind date peste cap.

Clipele devin din ce în ce mai grele. Căpitanul Anineanu își ia detașamentul moto-mecanizat și pornește spre colhozul din apropierea cotei 134, pentru a asigura spatele unității de roșiori de o eventuală infiltrare bolșevică.

Culmea de deal dintre Azowskaja și Sewerskaja, la paroape 600 m Nord de Azowskaja devine în scurt timp locul cel mai bătut de armele noastre. Ploaia de proiectile spintecă văzduhul de parcă a început sfârșitul lumii. Dar și acum asaltul inamicului este respins Rușii sunt copleșitori, aproape de 40 de ori mai numeroși decât detașamentul nostru.

Peste 1.300 de bolșevici s'au năpustit la atac. Bolșevicii ajung în fața noastră și răpăiala de gloanțe se varsă fără încetare. Rușii vor să lovească puternic flancul să taie legăturile și să sară din toate părțile asupra detașamentului. Oamenii sunt hotărîți să lupte până la ultima suflare. Nu se trage nici un cartuș.

Spațiul dintre noi și bolșevici se micșorează din ce în ce. Așteptăm! O clipă, două și sunt atât de aproape că le zărim albul ochilor. Deodată fulgerător de iute, o răpăială...

Pustile noastre mitraliere aruncă prăpădul Plotonul sublocotenentului Stratulat se întoarce și el la luptă. Rușii, izbiți fără cruțare, se îndreaptă acum spre bateria de artilerie și încearcă să o învăluiască. Contra-atacăm și izbutim să le cădem în spate și în flanc.

Totuși, primele elemente bolșevice reușesc să intre în baterie.

E clipa cea mai dramatică. Dacă pierdem bateria atunci... Insă artileriștii întrec orice așteptare; duc lupta la baionetă, izbesc în dreapta și în stânga și rușii cari reușiseră să se infiltreze sunt răpuși până la ultimul. In fața tunurilor a rămas puhoiul. Dar tunarii sunt deja la tunuri și trag la gura țevii.

Efectul este îngrozitor. Bolșevicii sunt pur și simplu pulverizați. N'am văzut niciodată atâta moarte ca atunci. Resturile care au mai rămas cu viață s'au retras în nordul satului, cu gândul să opună acolo rezistență.

Așa ne-a apucat noaptea. Bolșevicii au încercat și atunci să ne atace, dar totul a fost zadarnic Tunarii și-au întors țevile spre cuiburile de rezistență inamice și a doua zi, în fața noastră, totul a rămas fără viață... și chipul căpitanului Anineanu își poartă ochii undeva departe...

CONSTANTINESCU VIRGIL

Copiii Neamului Românesc

Revărsatul zorilor șoptește nume ca un răsunet de viori ale depărtării: Cara Mia, Tuța, Marga, Xenia, Mica, Gioia Mia, Luminița, Viorica, Boanța, Nuți, Ileana, Mia, Neli, Floricel..

Sunt chemări de ființe nevăzute, care se alintă pe aripi de azur.

In note grave, ca un răspuns de violoncel, amintirile dragi capătă din nou prin cuvinte scrise pe motoare: Tata Ion, Ardealul, Pan, Nelson, Vraciul, Ro-Ge-T...

Aceste nume scumpe poartă noroc sburătorilor noștri și ei le repetă în preajma plecărilor în misiune, ca și cum ar îngâna rugăciunile spuse undeva pentru ei, să se întoarcă teferi din cerul norilor de proiectile.

In salopete, vestoane sau cămăși albastre, când se adună în baraca grupului, cu părul fluturat de vânt și fruntea luminată de seninul nemărginirii, piloții și mitralorii par niște copii, care se joacă de-a războiul. Liniștea lor e nefirească și increderea în destinul lor eroic râde în neastâmpărul ochilor avizi de largul înălțimilor.

De pe un perete, o inscripție glăsuește de sus:

— Avem o parolă: „Să ne trăiești"!

După ce s'a studiat harta, și se cunoaște bine obiectivul ordonat, la bunele urări ale comandantului, ca un semnal al plecării în misiune la inamic, răspund veseli în cor:

— Să ne trăiești!...

Deasupra capetelor tinere,, altă inscripție îi îndeamnă:

— Motorul are o vieață, pe care ești obligat, să i-o păstrezi.

Pare însă inutil acest sfat, de vreme ce fiecare avion Stukas poartă un nume românesc de tainice firide sufletești.

Când tălăzuesc peste barajele vrăjmașe sau chiar printre țâșnirile exploziilor de proiectile, nu poți ști, ce își apără sburătorii noștri: numele pictat pe avion sau vieața mașinii plutitoare?

Și, în cântecul motoarelor se aude un strigăt:

— Stukistule, când pleci în misiune, grupul îți ordonă: să vii acasă!

Indată se decolează, escadrilele își iau locul în formațiune, se înalță și se depărtează. De pe aerodrom, ochii grijulii îi urmăresc în infinit.

Peste o oră, o oră și jumătate, din nou fierbe văzduhul. De pe baza de plecare, cei rămași rotesc ochii pe cer și numără, cu respirația reținută:

— Două, patru, opt, douăsprezece, șasesprezece, douăzeci, douăzeci și patru... Sunt toate... Ce băieți cuminți! Au respectat toate ordinele date.

In fața aceleiași bărăci, fiecare e întâmpinat cu bucurie:

— Să ne trăiești!...

Alte bărăci, mai departe, la o margine de sat, formează cuiburile sburătorilor. Când frontul nu necesită bombardamente în picaj, aci, oameni în toată firea, se joacă în sprinteneli sportive cu mingia. Cum se iau la întrecere pe cer escadrilele, acum împărțite pe echipe, își numără cu ambiție punctele la voley-ball.

La „escadrila mamă", în camera lor, transformată din dormitor în cazino, adjutanții piloți angajează pasionante partide de șah.

Orchestranții de radio împlinesc tăcerea gândurilor. Din cuuza aceasta sentimentalii se retrag în colțuri stinghere și brodează poeme în proză pe cărți poștale militare, pentru sufletele lor rămase în țară.

Apoi, acești copii ai cerului își risipesc timpul liber în preocupări de gospodari. Dar, prima grijă se îndreaptă către ființele mascote. „Ciorni", un iepure de casă, își primește odată cu mângâierile tuturor, porția de mâncare. Invidia cățelușei „Dorina", este domolită de alintările stăpânului ei, rezervist voluntar pe front, sau al unuia dintre domnii cu barbă a acestei mici menajerii.

Mai târziu, din noaptea somnoroasă a Crimeii se deșteaptă tot mai mult bubuitul tunurilor de peste apele strâmtorii Kerci. Panglici albe, nenumărte, drapează cerul înstelat, pornite prin adâncuri de întuneric, din proiectoarele apărării noastre antiaeriene și însoțite de trasoare roșii luminoase, într'o cadență de foc neîndurătoare, pe cărări aeriene, unde se ascund bondarii pânditori ai morții.

Avioanele noastre de vânătoare șuieră pe urmele mosafirilor nepoftiți și noaptea se așterne din nou, tăcută ca o perdea de infinit negru, între cer și pământ.

Ca și cum s'ar întoarce obosiți dela bal, sburătorii noștri, înnodând conversații scurte, se culcă pe rând. Numai un povestitor mai amăgește, în jurul lui, un mic grup de câteva siluete, care, într'un joc de feștile și lumânări, întrețin încă, dela una la alta, lumina poveștilor marei aventuri a dragostei și armelor.

In penumbrele pâlpâirilor timide, ca și cum o candelă și-ar revărsa privigherile peste căpătâile paturilor, rânduite și etajate pe lângă pereții de scânduri, abia se disting fețele cuminți ale celor adormiți. Fiecare pat, cu apărători de margine și saltele de paie, seamănă cu o iesle, în care s'a născut Isus.

Numai un așternut a rămas neatins. Aci, negurile sunt triste ca într'o criptă funerară. Și, peste amintirea camaradului Auner, aci, o iconiță a Fecioarei Maria, a rămas deasupra pernei albe, ca un simbol de mamă îndurerată.

In casa copiilor lui Dumezeu, morții și vii își continuă viața, confundându-se unii pe alții, într'o continuitate nesfârșită de existență supraumană a unui cer eroic.

Când soarele reapare, îmbrăcați iarăși în platoșe de raze, sburătorii români de Stukas, cu sârg voios de ciocârlie, se dăruiesc văzduhului.

Și pornesc pe drumurile de basm ale lui Făt-Frumos

Loct. rez. TIPĂRESCU P

Ruga săteanului bătrân

Impovărat la trup de-atâtea toamne,
Inghenuchez pe glia țării, Doamne
Și'nalț smerit gândirea mea senină,
Să soarbă din izvoru-Ți de lumină.

Prin slăvile'nălțimilor cu stele
Alergă șoapta cugetării mele
Și din străfunduri mintea mea cuvântă
O rugă către 'mpărăția sfântă.

Cu sufletul mă urc prin rugăciune,
Spre cerul încărcat de'nțelepciune,
Și cufundat în tainică tăcere,
Eu mă agăț de marea Ta putere.

Dă Doamne oțelire țării mele
Să treacă toate cumpenele grele;
Oștirii dă-i din harurile tale
Și'ndreapt-o Tu pe cea mai bună cale.

Plot. adm TH. D. CARAMAN

Glume

O palmă fără truc...

Iaintea unui judecător, fuse citat un actor de film, și iată de ce:

Actorul avea să joace rolul unui lucrător, care este descoperit de un camarad al său drept agent provocator, și potrivit manuscrisului, avea să primească o palmă. Scena rulă. — Pac! Actorul primise palma.

— Stai! zise regisorul, scena trebue repetată și anume fără truc, palma trebue să răsune cumsecade — natural — ca din tobă.

Scena fu repetată, iar partenerul se înfierbântă și trase o palmă zdravănă colegului său.

E slab, să repetăm!

Și de astădată, actorul suportă cu vitejie a treia palmă. Obrazul îi era umflat și de un roșu închis. Insă regisorul nu era mulțumit și cu voce plictisită, ceru repetarea scenei.

Atunci actorul înfuriat, uitând de cer și de pământ, sări asupra regisorului și-i trase o palmă, de astădată desigur fără truc.

Deliberându-se asupra delictului, actorul fu achitat.

Tratament bun

Un profesor deveni vestit prin tratarea cheliei și deveni astfel punctul de venire al tuturor chelilor.

Insă nu fiecare din aceștia avea mijloace destule ca să poată călători personal la profesor. De aceea profesorul dădea consultații și pe calea scrisului.

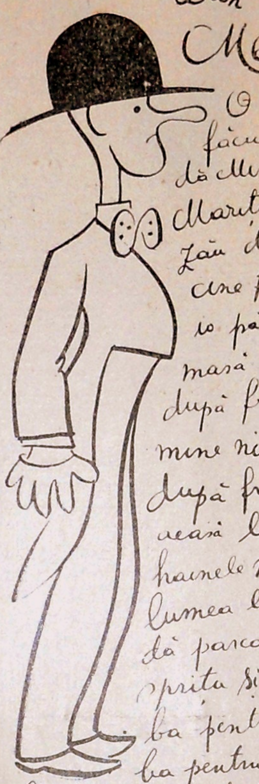
Intr'o zi, el primi o scrisoare în care trimițătorul se plângea de căderea ușoară a părului său și descrise amănunțit simptomele.

Profesorul îi prescrise o rețetă, încurajă pe pacient, și-i ceru lunar câte un fir de păr spre control.

Patru plicuri primi profesorul, însă în luna a cincea, plicul conținea și o scrisoare:

„Mult stimate d-le profesor, alăturând acest fir de păr, consider de a mea datorie să vă fac cunoscut, că, cu regret sunt nevoit a suspenda trimiterile pentrucă firul alăturat este ultimul". Cu deosebită stimă...

Epistoliile fruntașului Neață

Dân București

Măiuțico Neichii Dragă

O făcui dă oaie O făcui Mă făcui dă râs dă o pă pădă toți camarazii dă Mine Mă făcui Nu ma matale Maritico sâmi scrii că mi erți caltfel zău dă nu mă arunc în Dambovița De cine fuse dă vină ceasu rău Auzi să trec io pă stradă și sămă strige 1 unu dâla masă Neață tu ești Neață te cunosc după front dân Sentinela [desen] ia cu mine niște șprițuri E dacă mă cunoaște omu după front puteam să zic Nu Mă dusei repede acasă la alde domnu Neagu și mi schimbai hainele militare că nu se cade să mă vadă lumea la cârciumă cu ele, cu niște aleatiile dă parcă eram cioclu. Și pormă dai cu șprițu și ciocnește ba pentru trecerea Nistrului ba pentru luarea Odesei ba pentru Kerci ba pentru luptele dân Kuban până ne făcurăm praf. E spune matale acu ce e de făcut? O făcui lată pân la ziuă dă mie rușine să mai dau ochii cu mata Numa dacă binențeles nu mă erti.

Al Matale tivil bețiv

Neață

GHICITORI

Sus pădure
Jos prescure
(Ceapa)

Merge iarna pe poiană
Și-i gătită ca și-o doamnă.
(Vulpea)

Strigături

Frunzuliță ș'o lalea
Mânca-ți-ar ochii neica
Că sunt dulci și frumușei
De moare lumea de ei

Decât pită și slănină
Dela o hoajcă bătrână
Mai bine o coajă arsă
Dela o fată frumoasă!

Are badea vaci și boi
Și mândruța buze moi.
Are badea boi și junci,
Și mândruța buze dulci

Aolco! mă hoț de dor,
N'am topor să te omor
Nici săcure să te taiu
Să nu mai am niciun baiu

De popă și de birău
Nu mai zice nimeni rău
Da de mândra și de mine
Nime nu mai zice bine.

Am avut și eu drăguță
Și-a pus'o dracu 'n căruță
Eu am tot strigat să stea
Ea mai tare se ducea

Neață camuflat

Unde e Neață?

Pățaniile fruntașului Neață

de Neagu Rădulescu

— Neață! Neață în carne și oase! Frate Neață te cunosc după front din „Sentinela"! Hiiiii! Asta-i cea mai mare plăcere pe care o am decând m'am întors după front!

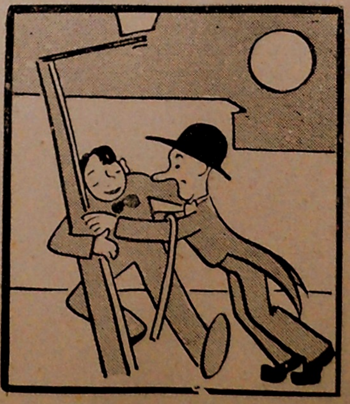

— Frate Neață, nu se poate să nu treci la mine la masă, să ciocnim vreo două sticle.

— S'a făcut. Insă dă-mi voie să mă duc până acasă la fruntașul Neagu Rădulescu, să-mi schimb hainele, căci pentru mine haina militară e sfântă.

— Hei, cum arăt camarade? Luai și eu hainele pe care le găsii la îndemână. Sunt ca un ginere sau nu sunt? Nu se cădea să-mi pun mintea cu băutura în haina pe care o iubesc tot atât de mult ca pe Marițica.

— Tine-l bine fate Neață, ține-l bine să nu cadă!

— Ce să-l mai țiu camarade, că o făcurăm de oaie! Una ca asta nu mai mi s'a întâmplat dela nuntă!

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

DL MAREŞAL ION ANTONESCU. Conducătorul Statului, însoţit de d-na Maria Mareşal Antonescu, a vizitat Expoziţia Invăţământului Practic, organizată în Muzeul Naţional din Capitală.

ÎN PREZENŢA d-lui Mareşal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, a d-lui prof. Mihai Antonescu, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, a membrilor guvernului şi a demnitarilor Statului, a avut loc Duminică, 24 Octomvrie, la Craiova, cu prilejul deschiderii „Săptămânei Olteniei“, Congresul Căminelor Culturale din întreaga ţară.

ZILELE TRECUTE a început în toată ţara, prin îngrijirea Consiliului de Patronaj al operelor sociale, strângerea materialelor vechi.

Cu acest prilej, gospodinele au putut să-şi facă din nou inventarul gospodăriei, multe fiind bucuroase că au prilejul să se scape de atâtea lucruri nefolositoare.

DUMINICĂ, 24 OCTOMVRIE, ora 10 dim., pe Aerodromul Romeo Popescu, a avut loc deschiderea concursului naţional de aeromodele, pe anul 1943.

Cu această ocazie s'a putut constata că tineretul românesc arată multă seriozitate în preocupări, construind cu aceeaşi râvnă şi îndemânare micile aeromodele, care s'au dovedit a fi la înălţimea aeromodelelor străine, cu care s'au realizat recorduri impresionante de înălţime şi durată.

ZILELE TRECUTE a avut loc într'un cadru strict ostăşesc inaugurarea taberei Batalionului I din Regimentul de Gardă al Mareşalului Conducător, ridicată prin munca şi străduinţa ofiţerilor şi ostaşilor acestui batalion.

Ascultaţi la radio între orele 12,50—13,50 „Ora Ostaşului“ (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta) şi Ora Ostăşească, româno-germană“ (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

JAPONIA luptă pentru pacea lumii pe temeiul egalităţii“, — a declarat zilele trecute d-l Skigenitsu, ministrul de externe nipon, în dieta japoneză. D-sa a mai spus că războiul de astăzi se duce pentru deşteptarea Asiei şi pentru stabilirea unei ordine mai drepte în omenire.

TRACY STRONG, secretarul comisiunii YMCA (Asociaţia creştină a tinerilor), pentru prizonierii de războiu, a declarat că Germania respectă cu sfinţenie prescripţiile convenţiei dela Geneva, în ce priveşte tratamentul prizonierilor de războiu. Lagărele germane de prizonieri sunt curate şi prizonierii primesc aceeaşi hrană ca soldaţii germani.

ÎNTR'UN ARTICOL apărut în revista americană „Readers Digest“, se anunţă că un număr de 750.000 de tineri americani, care erau mobilizaţi, au fost trimişi la căminurile lor, deoarece s'a constatat că nu ştiau nici să citească, nici să scrie.

DIN CERCURILE britanice ofiţereşti din Gibraltar, se află că Badoglio a cerut ca garda sa personală să fie întărită cu soldaţi britanici. Badoglio se teme de atentate, deoarece, după ce a declarat războiu Germaniei, s'au produs numeroase demonstraţii printre italienii din sudul Italiei.

GUVERNUL provizoriu indian a declarat războiu Marei Britanii şi Statelor-Unite, anunţă d-l Subhas Chandra Bose, în prima convorbire acordată presei, după constituirea guvernului provizoriu indian.

DUMINICA trecută avioane anglo-americane au sburat în mai multe valuri peste frontiera de Sud-Vest Dunăreană a Ungariei, aruncând bombe.

DELA 22 PÂNĂ LA 25 OCTOMVRIE, pe frontul de răsărit au fost distruse în lupte aeriene, de către artileria antiaeriană sau în cursul bombardărilor aerodromurilor sovietice, 188 de avioane inamice.

In aceeaşi perioadă de timp, 14 avioane germane au fost date lipsă.

ZIARUL ENGLEZ „Daily Express“, a făcut în ultimul timp o anchetă asupra izvoarelor care permit sovietelor să mai astupe încă uriaşele goluri create în armată. Cel mai interesant răspuns a fost acela al căpitanului englez Rickenbacker, proaspăt sosit din Rusia Sovietică. Acesta a declarat că în industria de armament sovietică lucrează alături de femeile şi de copiii ruşi, culii chinezi, care au fost aduşi în mare număr din fundurile Asiei. Toţi lucrătorii industriali ruşi care mai puteau fi folosiţi în armată, au fost trimişi pe front deoarece bolşevicii nu mai au rezerve de trupe.

UN MARE cutremur de pământ, cel mai violent care s'a produs de ani de zile, a fost resimţit la San Francisco, mai ales în regiunea portului.

In câteva sectoare ale oraşului serviciul telefonic a fost întrerupt, iar numeroase ferestre s'au sfărâmat şi mobilele din interiorul locuinţelor au fost răsturnate.

ÎN TOATĂ Spania s'a serbat zilele trecute „Ziua credinţei“, şi a misiunii catolice. Intreaga presă publică cu acest prilej articole în care se arată că de secole Spania este cea mai de seamă luptătoare a catolicismului. Autorii articolelor enumără meritele deosebite pe care le-a câştigat Spania în răspândirea credinţei.

ZIARUL suedez „Afton Tidningen“, publică un articol despre politica Uniunii Sovietice, faţă de vecinele ei, recunoscând că pericolul rusesc este foarte mare pentru Statele învecinate cu Uniunea Sovietică.

REGELE SIMEON AL II-lea a vizitat Luni, pentru prima oară, mormântul tatălui său Regele Boris al III-lea, aflat în Mănăstirea Rila.

UN IMPORTANT contingent de voluntari francezi din Legiunea contra bolşevismului, a plecat Marţi spre frontul răsăritean.

ÎNTREAGA PRESĂ germană a remarcat acum câteva zile apariţia în „Berliner Lokalan Zeiger“, unui senzaţional document fotografic asupra efectului unei noi arme germane. Fotografia arată efectul formidabil al loviturii trasă în plin de o nouă armă specială asupra unui obiectiv fortificat. Experimentarea acestei noi arme s'a făcut pe un aerodrom din Răsărit.

POSTUL RADIO NACIONAL MADRID a difuzat Miercuri seara un program românesc, în cadrul căruia d-l Francisco Jimenez a ţinut o conferinţă despre cetăţile moldoveneşti de pe Nistru, arătând cât de veche este apărarea românească împotriva năvălitorilor din Orient, precum şi importanţa acestei apărări pentru frontierele Europei.

Gazeta „Sentinela“ roagă ostaşii să-i trimită, scrise, poezii, anecdote şi alte întâmplări din viaţa ostăşească.
Adresa: „SENTINELA“, Str. Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din răsărit.

Presiunea sovietică în regiunea Krivoirog a dus la necesitatea schimbării sectorului defensiv de pe Nipru din zona localităţii Dniepropetrovsk, datorită ameninţării din spate ce se arăta asupra acestui sector prin prezenţa penei de străpungere bolşevice în interiorul Cotului Niprului.

De aceea forţele germane au evacuat Dniepropetrovsk şi sectorul fluvial învecinat, lăsând deci linia Niprului între Kremenciug şi Zaporoje şi aliniind un nou front defensiv care taie Cotul Niprului în faţa Krivoirogului, continuându-se apoi în zona dela Sud de Nipru (Stepa Nogai) printr'un front, deasemenea în curs de nouă aliniere, la Vest de Melitopol.

Fără îndoială că aceasta este o situaţie momentană, pentrucă luptele grele care se dau cu caracter schimbăcios vor duce la noi situaţii tactice pentru care comandamentul german îşi are planurile bine fixate.

In acest scop, importante forţe germane din rezervă sunt îndreptate spre locul unde va fi izbit tăvălugul sovietic.

Bolşevicii depun sforţări disperate pentru a realiza o străpungere adâncă şi rapid executată, care să ducă la izolarea forţelor germane ce deţin frontul dela Melitopol şi a celor din Crimeea, a căror retragere ar fi primejduită dacă pana de străpungere bolşevică, astăzi oprită în faţa Krivoirogului, s'ar înfige mai tare spre Sud, în direcţia Mării Negre (Nikolaew-Kerson).

Cercurile germane, fără a ascunde greutatea luptelor, privesc situaţia cu linişte şi se feresc să facă proorociri subliniind totuşi că contra-atacurile germane, în special în flancurile pătrunderii inamice, continuă să ducă la o măcinare groaznică a inamicului şi menţin tot timpul putinţa unei răsturnări strategice în acest spaţiu.

In jurul celorlalte capete de pod bolşevice formate pe Nipru, la Nord-Vest de Kremenciug, Nord şi Sud de Kiev, Nord-Vest de Cernigov şi la Cricev, atacurile sovietice, date uneori după aceeaşi metodă a „ciocanului“, adică prin massarea pe un spaţiu strâmt a unei forţe de atac de 8—10 divizii infanterie încadrate de brigăzi blindate — au fost respinse cu pierderi grele pentru inamic.

In linii generale, deşi bolşevicii au reuşit prin metoda tăvălugului să încurce anumite împingeri înapoi ale forţelor germane şi chiar o întindere a pătrunderii lor în Cotul Niprului, totuşi ei n'au ajuns la o ruptură în adâncime a sistemului defensiv german, nici chiar în sectorul Krivoirog, unde gaura făcută în interiorul frontului german este ceva mai mare fără a putea despica în două acest front.

Aviaţia germană a intervenit fără încetare în luptele terestre, mai ales în bătăliile defensive din cotul Niprului.

De asemeni, formaţiunile române de bombardament şi de luptă au luat parte în luptele dela Nord de Marea de Azov.

Luptele din Italia

In Italia, atacurile date de armatele anglo-americane în unele sectoare nu au depăşit caracterul local, deşi se aşteaptă dintr'o clipă într'alta deslănţuirea atacului asupra Romei.

In sectorul armatei a 5-a, ciocniri între avant-posturi au fost semnalate în sectoarele Franeonise şi Ravscanina, pe când în sectorul oriental al armatei a opta se dau încă lupte de câmpie la Boiano şi Petrella.

Avioane germane de bătălie au atacat concentrările de trupe inamice şi coloane de vehicule motorizate.

Bombele aruncate au căzut în plin asupra vehiculelor dintre care un anumit număr au fost distruse.

După această aruncare de bombe, aviatorii germani au făcut un nou raid, mitraliind trupele inamice, care se aflau în debandadă, precum şi coloane, cu armele lor de bord.

Pierderile sângeroase ale inamicului au fost mari. Depozite de carburanţi şi de muniţii au fost nimicite împreună cu coloanele şi vehiculele care le transportau.

Puternice formaţiuni germane de avioane de luptă au bombardat, cu prilejul unor îndrăzneţe atacuri executate, cu toată puternica apărare a avioanelor de vânătoare inamice şi al tirului artileriei anti-aeriene de toate calibrele, teritoriul portului Neapole, servind de bază inamicului.

După ultimele ştiri, cinci vase de comerţ cu un total de 34.000 tone a fost lovite de bombe în plin, în port şi în rada portului, aceste bombe avariindu-le în mod foarte serios. Se poate socoti nimicirea completă a câtorva vase.

După terminarea bombardamentului, aviatorii germani au putut observa incendii întinse în afară de marile distrugeri provocate de bombele explozive în regiunea portului.

C. 66.276 — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ — BUCUREŞTI